

Í trý ár hava tey nú buð um borð á tí 29 fotur langa bátinum.

Og tey hava als onga ætlan um at flyta í land.

Næsta summer fara tey til Onglands at leita sær eftir einum storri báti.

Í fjor summer sigldu tey eftir Götaveitini gjøgnum Suðursvørki. Tá brúktu tey tann lítla motorin, sum bara er 2 HK. Á sjónum nyttar hann onki. Men Cirkeline Jensen kemur fram kortini. Tað longesta tey hava siglt eitt samdogur, er 143 fjórðingar

(Mynd: Kalmar)

eftir til Vesturindisku oyggjarnar og haðani, við oynna Antigua, fóru tey aftur út á havið. 25 dagar og 1700 fjórðingar seinni kom Cirkeline Jensen til Azorurnar. Og haðani brúktu tey 16 dagar til Onglands.

Alla ferðina høvdu tey gott veður, uttan í fimm timar við Bermuda. Tá var hvassur vindur.

Tey ætlaðu inn í Bermuda. Men um morgunin, tá tey skuldu sigla hagar, var oyggin horvin og tey sóu hana ongantíð aftur. Hetta undrar tey enn í dag. Tey vilja tó ikki treytaleyst seta hetta í samband við Bermuda-tríhyrningin, sum tey eisini vóru í. Summartíð 1986

gjørdu tey ikki so nógv av. Tá vóru tey í Gotlandi og sigldu eftir Götaveitini.

Uttan sjókort millum riv

Diana og Peter hava ongantíð upplivað nakað so ógvusligt á ferðum teirra, at tey hava havt hug at fara í land. Tey halda ikki, tey nakrantíð hava verið í beinleiðis lívs-vanda.

Men tað er ikki sørt, tey hava verið sera heppin onkuntíð. Til dømis kundi Brasiluferðin endað, áðrenn hon rættliga var

byrjað á einum rivi uttan fyrir Brest í Fraklandi. Meðan tey lógu har uttanfyrir kom ávaring um nógván vind. Tey ivaðust, hvat tey skuldu gera: skuldu tey halda til havs ella fara inn? Men stilli var og tey stúrdy fyrir, tey ikki vóru komnir nóg langt út, tá óveðrið brast á. Tey kundu tí verða slongd móti landi.

Hin møguleikin var heldur ikki góður. Tí tey høvdu onki sjókort yvir júst hesa leiðina, tí ætlanin var ikki at fara inn. Men tey vistu, at nógv riv vóru millum tey og land. Tey avgjördu at fara inn. Hetta var um kvøldið, so myrkt var. Og tað gjørdi sjálvandi ikki støduna

betri. Tó var fullur máni, so nakað sóu tey. Men tað eydnaðist at sigla millum rivini og tey vróru inni, áðrenn illveðrið brast á.

— Eg haldi, vit vóru bangin tá, enda tey frásøgnina um ta ferðina. Men nakað tað sama var teimum fyrir, tá tey vóru komnir til Brasilia. Hetta var sjálfvan jólaaftan og tey skuldu inn at halda jól. Tey so gjørdu og kastaðu akker. Men so kom ein fiskimaður og órógvandi jólafríðin: tey kundu ikki liggja har, tí har skuldi hann fiska. Hann bjóðaði sær til at loðsa tey longur inn og tey tóku av. Tá tey komu upp jólamorgun, sóu tey, at farvatnið, tey høvdu siglt

gjøgnum ta myrku jólanáttina, var fult av rivum! Tey vóru tá inni í einari á. Tey fingi tó góðar stundir at gloyma hendan hvøkk, tí tey steðgaðu nú hálvanannan mánað í býnum Nataí, sum tey vóru komnir til jólanátt.

Hvørki radara ella motor

Cirkeline Jensen er lítill bátur, minni enn flestu slíku stuttleikafer, sum sigla, ímillum londini. Mátini hjá Cirkeline Jensen eru: longd 8,8 metrar og breidd 2,35 og hon stingur hálvanannan metur.

Hon hevur niggju ymisk segl, men brúkar bara tvey í senn, oftast tvey 15 fermetra stør segl.

Á ferðini til Brasilia høvdu tey hvørki radara ella motor. Nú hava tey ein lítlan tveir hesta Mariner. Men hann verður bara brúktur, tá tey sigla í veitum. Á sjónum nyttar hann onki.

Radara hava tey framvegis ongan. Og heldur onga ætlan um at keypa ein.

— Vit kunna liva eitt heilt ár fyrir tað, sum ein radari kostar, siga tey.

Og tey klára seg væl bara við kumpass, ekkoloddi, loggi og ikki minst sekstanti. Harafturat hevur Cirkeline Jensen VHF og beint nú hevur hon fingið radiopeilara.

Óvanlig streymveiting

Streym hava tey umborð, hóast ongin ljósmotorur er. Tey hava ein vindmyllu har afturi. Hana hava tey keypt í Onglandi. Og hon roynist sera væl. Tá tey liggja inni í havnum, melur hon tó ikki so væl, tí har livur ofta, sum til dømis í Vágshotni. Men tey klára 14 dagar í stilli, áðrenn tey noyðast at leggja leiðning í land.

Hetta er næstan bara um veturin, tá tað er myrkt so leingi. Men tað er sjálvdan, tey taka streym úr landi, eina ella tvær ferðir um árið.

Tey hava innrættað seg sera væl í teirri bara 6 fermetra stóra kahúttini. Har eru »stova, køkur og sovikamar.« Sjálvandi er trongligt, men bæði siga, at tað gongur fint og tey semjast væl, eisini eftir nakrar vikur á sjónum.

Tey hava vatntangar, sum taka 150 litrar. Og hetta er ivaleyst til tveir mánaðir. Tey brúka bara vatnið til matgerð og brúka sjógv til at vaska sær við.

Tá tey eru inni, vaska tey sær í landi. Føroyar eru elasta stað, tey higartil hava verið, har tú kanst fáa eitt bað, uttan at skula gjalda tyri tað.

Í Árhús eru tey limir í einum bátafelag og kunnu brúka felagshølini, sum hava allar umstøður, limirnir hava brúk fyrir.

Ikki í land fyribils

Tú vilt fegin vita, um tey ikki onkuntíð hava hug til at fara í land og royna, hvussu tað er at búgva í einari íbúð ella einum húsum.

— Tað hava vit ikki hugsað um enn. Men tú kanst ikki vita nú, hvat fer at henda í framtíðini.

Tað er ikki endiliga biligari at búgva, sum vit gera, tí tað kostar rættliga nógv at halda bátin viðlíka. Og umroknað til fermetrar er »húsleigan« hjá okkum høg.

»Den måge ser længst som flyver højest« stendur málað á stýriborðsbógnum hjá Cirkeline Jensen. Orðini eru úr bókini um Másan Jonathan Livingston.

Og hesi beinraknu orðini kunnu væl brúkast um manningina á Cirkeline Jensen, Dianu Boholm og Peter Lassen Schmidt, hugsar tú, tá tú snarar niðan í ferðsluhelvtið í miðbýnum. Haðani sæst ikki langt.